

DOBRO JUTRO

Časi šansona

Najbrž ni bolj popolnega časovnega stroja, kot je glasba. In Vita Mavrič to ve zelo dolgo. Veliki koncert *Sprehod*, s katerim je zaznamovala tridesetletni ustvarjalni opus, je bil sprehod skozi obdobja šansona, ki so zapisana v našem DNK: različni kostumi, različne emocije in ena sama griva rdečih las. Njena barva las ne bi mogla biti drugačna kot rdeča, je rekel Rade Šerbedžija.

Tisti večer je na odru stala ranjena ženska, zapuščena ženska v izjemnem duetu z Borisom Benkom (Silence), divja ženska z raskavim glasom na vrhuncu razvrata Pigalla, Brechtova ženska z roba, bila je ženska ruskih step, strasti, violin in opoja in bila je ženska, ki se dotika globin judovske duše; nato se je prelevila v žalostnega klovna z velikimi rdečimi usti, s polcilindrom na glavi in nam dala *Requiem* z Ježkovo pronicljivostjo in otožnostjo.

Kreacije Alana Hranitelja so včasih pridrsle po nevidni vrvi, na

obešalniku, včasih si jih je ogrnila, in skupaj s svetlobo in scenografijo ali z vzdihajočo, hlipajočo harmoniko Janeza Dovča v hipu spremeni atmosfero in značaj.

Nekaj vrst za mano sta sedela velikana Slovenske popevke Mojmir Sepe in Jure Robežnik; ko je bila na vrsti pesem *Človek, ki ga ni* in potem še *Smrt bivšega klovna*, sem se ozrla in v njunih očeh uzrla nekaj boleče ganljivega. Po zadnji skladbi *Smrtna želja* Vitomila Zupana se je polna Gallusova dvorana kot na ukaz dvignila na noge in se zatresla ob aplavzu, minuto, pet minut, deset, ne vem več. Tam so bili vsi, ki jih je kdaj oplazila strast, sila, s katero se Vita loteva vsakega novega projekta, da bi se poklonili umetnici, in njenemu »svetu, ki ima vse, le časa ne«, kot je zapisal Jure Longyka. »Zato je Vita brezčasna.« In zato njena barva las ne bi mogla biti drugačna kot rdeča.

VESNA MILEK